

ערך הכלל

שיחת הרה"ג זלמן ברוך מלמד לפרשת אמור

מדרגת הכהונה – ריחוק מהטומאה והמוות • היחס הנכון לעבודת ה' • ביאור המחלוקת עם הצדוקים – הבנת ערך הכלל • תורה שבעל פה – כוח כלל ישראל • ספירת העומר מהתורה או מדרבנן • חומרת חילול ה' והזהירות ממנו • מצווה אינה חילול ה' • ימי ספירת העומר – הכנה ארוכה ליום הגדול

מדרגת הכהונה – ריחוק מהטומאה והמוות

נאמר בפרשה:

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאֶמְרֶת אֱלֹהִים לְנַפְשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמְיוֹ... לֹא יִקְרְחוּ קִרְחָה בְּרֹאשָׁם וּפָאֵת זָקָנָם לֹא יִגְלַחוּ וּבְבִשְׂרָם לֹא יִשְׂרְטוּ שְׂרָטָת: קְדָשִׁים יִהְיוּ לֵאלֹהֵיהֶם וְלֹא יִחַלְלוּ שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם (ויקרא כא, א, ה-ו).

הכהנים נמצאים במדרגה מיוחדת שבאה ללמד אותנו לימוד גדול. המיתה באה מחמת החטא. אילולי חטאו ישראל, לא הייתה מיתה. המוות הוא כתוצאה מהחטא, ולכן יש טומאה. טומאה זה לכלוך, קלוקל רוחני. הטומאה מבטאת את החיסרון שגרם את המוות. המצב השלם, האידיאלי, זה החיים השלמים, חיים

שנמשכים עד העולם. הכוהנים צריכים לבטא מדרגה זו. ולכן צריכים להיות מרוחקים מהחטא, ומהתוצאות של החטא - מרוחקים מהמוות.

הרב מדבר על זה באורות הקודש (ח"ב עמו' ש"פ). הרב אומר שהמוות זה שקר. מוות זו לא מציאות. החיים השלמים הם המציאות, וכשאדם נפרד מהחיים בעצם הוא מתעלה. הצד הרוחני, הטהור והקדוש שלו, נפרד מהחלק המגושם שגורם לו בסופו של דבר לחטא. יש כאן בחינה של התעלות. אנחנו צריכים להתבונן. הרי טבע האדם שכשמת לו קרוב משפחה הוא כואב וזה מצער אותו מאוד. גם הכוהנים הם בני אדם, ומרגישים את הצער והחיסרון הזה. התורה דורשת מהכוהנים להתרומם מהצער, מפני שהשקיעה בצער של המוות זו התקשרות עם החלק הנמוך של החיים. הפרידה מהחיים היא בסך הכול פרידה מהלבוש של הנשמה הרוחנית, והנשמה הרוחנית משתחררת מהמגבלות שלה, מהלבוש שהצר לה, והיא מתעלה מעלה מעלה. במבט עמוק מאוד המוות לא צריך לגרום צער. המוות גורם צער מפני שמחשיבים את החיים בעיקר מהצד הגשמי שלהם, ואילו היו מחשיבים את החיים מהצד הרוחני הנשמתי שלהם, לא היה צער. מספרים על הרב חרל"פ שכאשר נפטרה אמו הוא אמר שהצער היותר גדול שיש לו, זה שהוא לא יוכל יותר לקיים מצוות כיבוד אם בפועל. אף על פי שכתוב "מכבדה בחייו ובמותו", אבל אחרי המוות זה כבר סוג אחר של כיבוד.

מהכהן הגדול, הדרישה עוד יותר גדולה. "וְעַל כָּל נַפְשֹׁת מֵת לֹא יָבֵא לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמֵא: וּמִן הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא וְלֹא יַחְלִל אֶת מִקְדָּשׁ אֱלֹהֵיו" (ויקרא כא, יא-יב). יש מחלוקת בגמרא בפרק שני במסכת סנהדרין (יט). מה פירוש "מן המקדש לא יצא". רבי מאיר אומר: לא יצא מקדושתו, דהיינו שכשהוא הולך אחרי המת הוא לא יתקרב אליו ויטמא. כשהמת נמצא ברחוב הזה אז הוא יהיה ברחוב אחר, וכשהמת עוזב את הרחוב, רק אז הוא נכנס לרחוב, הוי אומר שהכהן אפילו לא רואה את מסע ההלוויה. הדעה השנייה היא של רבי יהודה שאומר "מן המקדש לא יצא" - כפשוטו, לא ילך בכלל להלוויה. הכהן הגדול צריך לשמור על הגובה הרוחני, הוא כלל ישראלי, איש שנמצא במקום רוחני כזה שאסור לו להיכנס

למצב רוח של צער, הוא צריך להיות במדרגה רוחנית עליונה. יודע את הגודל האמיתי של המהלך הרוחני הזה של הפרידה.

היחס הנכון לעבודת ה'

פעם נפגשתי בשבת אמור עם כמה בחורי ישיבה משיבה אחרת, והם אמרו שהם לא מבינים איך יכול להיות שאם למישהו יש מום, יפלו אותו לרעה והוא לא יוכל להקריב קרבן. מה הוא אשם שיש לו מום? למה צריך לפגוע בו? אדרבה היום הסדר הוא שצריך לתת מקום לכל אחד ואחד, ולא לו שיש להם קשיים מיוחדים צריך עוד יותר לסייע, לרחם עליהם, ולקרב אותם.

התורה מלמדת אותנו לימוד חשוב לגבי ההנהגה בכלל. עבודת ה' היא עבודה רוחנית גדולה מאוד, וצריכה להיות מושלמת. אם לאדם יש מום זה חיסרון פיזי, זה גם אולי מלמד עוד משהו. זו מגבלה, וצריך לעבוד את ה' בצורה המושלמת. כדי לגשת לעבודת הכוהנים כהן צריך להיות שלם, ללא מום, אפילו לא דוק שבעין, אפילו לא מום קטנטן. גם המקריב וגם הקרבן צריכים להיות שלמים.

עבודת ה' דורשת שלמות. נפקא מינה למעשה, ילד שמגיע למצוות. היה מקרה של ילד שהיה מוגבל בשכלו, וההורים שלו מאוד רצו שיעלה לתורה בבר מצווה ויקרא את הפרשה, אבל הדיבור שלו לא היה ברור, אז הם ערכו את העלייה לתורה במקום אחר. אחרי שנה רצו לעלות אותו אצלנו בבית הכנסת, ושאלו אותי האם נכון להעלות אותו לתורה אף על פי שהוא לא יודע לקרוא נכון. אמרתי שקריאת התורה זו עבודת ה' שצריכה להיות בצורה היותר שלמה ומתוקנת, ויש דרכים אחרות לתת לאדם שיש לו מגבלות את ההרגשה הטובה. לא צריך לשים אותו במקום שלא מתאים לו. זה לא עוזר לו, וזה לא הסדר של עבודת ה'. לאנשים היום קשה לקבל את הדבר הזה. צריכים לדעת איך נגישים לעבודת ה', התפילה היא במקום קרבנות, שליח ציבור הוא כמו כהן, כמו שליח של כולם, צריך להיות המתאים ובשלמות.

אמרתי הרבה פעמים לאנשים שיש להם יארצייט והם לא יודעים להתפלל לפני העמוד - תלמדו פרק משניות. זה שווה פי מאה מלהיות שליח ציבור. למה אתם גורמים לכך שאנשים לא יהיו מרוצים, צריך כל אחד להיות שמח בחלקו ולהכיר את מקומו. יש אנשים שנלחמים להתפלל ביארצייט, ובסוף זה לא לכבוד האבא שלהם ולא לכבוד הציבור. התורה מדריכה אותנו כאן איך צריכה להיות עבודת ה' בשלמות.

ביאור המחלוקת עם הצדוקים – הבנת ערך הכלל

נמשיך בפרשה:

וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאָכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שָׁבָתוֹת תְּמַיַּמַת תִּהְיֶינָה (ויקרא כג, טו).

היו שתי מחלוקות גדולות בין החכמים לצדוקים שהוכרעו בחודש ניסן. מחלוקת אחת הייתה אם אפשר להקריב קרבן תמיד שהוא קרבן ציבור מתרומת היחיד, חכמים אמרו שקרבן ציבור צריך להיות מתרומת השקלים של הציבור כולו והיחיד לא יכול להביא קרבן ציבור - והצדוקים אמרו שמתר. המחלוקת הוכרעה בראש חודש ניסן וקבעו שמונה ימים שלא למיספד בהו לא להתענות בהו (תענית יז): מפני השמחה הגדולה על הניצחון שניצחו את הצדוקים והכריעו את ההלכה.

מחלוקת שניה הייתה על הפסוק "וספרתם לכם ממחרת השבת". הצדוקים אמרו שזו 'שבת בראשית', וחכמים אמרו ש'ממחרת השבת' זה ממחרת יום טוב. הגמרא מאריכה במסכת מנחות בכמה ראיות להוכיח שממחרת השבת הכוונה ממחרת יום טוב ולא ממחרת השבת. גם זו הייתה מחלוקת גדולה וקשה והוכרעה על ידי החכמים, ולאחר שחכמים ניצחו קבעו עוד כמה ימים טובים מיום שמיני של ניסן ועד אחרי החג (תענית שם), שלא אומרים תחנון ולא מספידים. לכן אנחנו בכל חודש ניסן לא אומרים תחנון, כיוון שברובו של חדש ניסן לא אומרים תחנון אז כבר לא אומרים תחנון בכל (שו"ע או"ח תכ"ט, ב, ומ"ב שם).

הגדר המיוחד של ציבור

מסביר מרן הרב במשפט כהן, שזו לא סתם מחלוקת בפרט הלכתי כזה אם קרבן הציבור יכול לבוא מנדבת היחיד או לא. הצדוקים לא הבינו מה זה ציבור. ציבור זה לא שותפים אלא מציאות אחת. זה כלל. הגמרא אומרת ששותפים וציבור לא עושים תמורה. למה מפרטים את שניהם כי אלו שני דברים שונים. ציבור זה לא שותפים. יש נפקא מינות בזה להלכה בכמה דברים. הרב מנחם זמבה מביא ראייה שציבור זה גדר חדש, כי הלכה היא שאסור שיהיה חמץ מחצות של י"ד ניסן, ואסור להקריב את הפסח או קרבן התמיד כשיש חמץ, ואם לאחד מבני החבורה יש חמץ, אז הקרבן נעשה באיסור. אבל המקריב לא עובר על איסור, כי ציבור זו לא בעלות של שותפים, זו לא בעלות ממשית, אלא זה משהו מופשט.

לכן יש דעות שאומרות שאין דיני ריבית בציבור. אם אדם לא משלם לעירייה בזמן את המיסים, הוא צריך לשלם קנס, ולכאורה קנסות זה ריבית, אבל אין על זה גדרי איסור ריבית מפני שאין כאן בעלים. לשותפים אסור לקחת ריבית או לשלם ריבית, אבל לציבור מותר כי זו לא בעלות, אלא משהו מופשט. היום דנים לגבי חברות בע"מ האם יש לזה גדר של מציאות של בעלות, או שזה משהו מופשט שאין לו בכלל בעלים.

התורה שבעל פה – הכוח של כלל ישראל

ממשיך הרב ואומר שיש כוח לכלל ישראל להמשיך את התורה שבכתב, כמו על ידי הוספת תקנות, גזרות וסייגים. כל דבר שחכמים גזרו ואין הציבור יכול לעמוד בו, הגזרה לא תופסת, מפני שהציבור, כלל ישראל, צריך לקבל על עצמו את הגזרה. כלל ישראל זו תורה שבעל פה. ובמחלוקת על קרבן התמיד, לא רק הוכרעה הלכה, אלא הוכרע שיש מציאות כזו של כלל ישראל.

הרב מסביר שעומק המחלוקת אם 'ממחרת השבת' זה ממחרת יום טוב או ממחרת שבת בראשית, היא ש'שבת בראשית' זו בעצם תורה שבכתב, וביום טוב יש בחינה של תורה שבעל פה, כי עם ישראל הוא קובע את הזמנים, הוא מעבר

את השנה ואז הימים טובים נדחים. יש לכלל ישראל תפקיד בקביעת הימים הטובים. תורה שבכתב ותורה שבעל פה הן מאוחדות. תורה שבעל פה נמשכת מתורה שבכתב, ומהבחינה הזאת גם 'יום טוב' יכול להיקרא שבת. הצדוקים לא הבינו את הדבר הזה. הם לא מקבלים את התורה שבעל פה אלא רק תורה שבכתב. הם לא מאמינים במושג של כלל ישראל, ושכלל ישראל יכול לחדש תורה ולהמשיך את התורה בתורה שבעל פה. הנקודה הזו הוכרעה במחלוקת עם הצדוקים, שיש כלל ישראל ויש תורה שבעל פה. וכשמבינים את הדבר הזה, מבינים שגם יום טוב יכול להיקרא שבת. כך מסביר לנו הרב, יסוד גדול.

ספירת העומר מהתורה או מדרבנן

בפסוק "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבֵּיאוֹכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה", יש שני דברים: 'ממחרת השבת', ו'מיום הביאכם את עומר התנופה'. וזה גרם למחלוקת בהלכה, האם ספירת העומר היום היא דאורייתא או דרבנן, אם 'וספרתם לכם ממחרת השבת' זו הנקודה העיקרית, אז גם עכשיו יש שבת דהיינו יום טוב, וממנו יש לספור עד שבע שבתות וחמישים יום. אבל אם עיקר הספירה 'מיום הביאכם את עומר התנופה' אז מתי שלא מביאים את עומר התנופה, ספירת העומר דרבנן. כלומר זה מצב ביניים שצריך להחליט איך להגדיר אותו אם זה דאורייתא או דרבנן.

חומרת חילול ה' וחובת הזהירות ממנו

נעסוק בעוד מצווה בפרשה שלנו, מצוות קידוש ה'. המשנה בפרקי אבות (פ"ד מ"ה) אומרת:

ר' יוחנן בן ברוקא אומר: כל המחלל שם שמיים בסתר נפרעים ממנו בגלוי, אחד שוגג ואחד מזיד.

ראשית כל, איך אדם מחלל שם שמיים בסתר - אומר המהר"ל (בפרקי אבות דרך החיים), שהיו עשרה תלמידי חכמים ואחד מהם גנב, ולא יודעים מי גנב מתוך העשרה האלה, אז יש כאן חילול ה' אבל לא יודעים מי, זה גדר של חילול ה'.

בסתר. יכול להיות גם כפשוטו, חילול ה' בסתר שרק יחידים ראו ולא בפרהסיא, אבל מי שמחלל שם שמייים בסתר נפרעים ממנו בגלוי כי היה כאן חילול ה'.

'אחד שוגג ואחד מזיד בחילול ה'". בכל התורה אנחנו אומרים שחוטא בשוגג לא מקבל עונש, יש לו כפרה – קרבן. הואיל ולא עשה בכוונה, לא מגיע על זה עונש, אך בכל זאת נעשה כאן מעשה לא טוב שמצריך כפרה, ועל עבירות מסוימות עליו להביא קרבן. רוצח בשגגה גולה לערי מקלט לא כעונש, אלא ככפרה. אז מדוע בחילול ה', אחד שוגג ואחד מזיד בחילול ה'. אומר המהר"ל שחילול ה' זה כמו מזיק. בדיני נזיקין אם אדם מזיק שלא בכוונה, הוא נסע במהירות, נתקע במכונית אחרת והרס אותה ולא התכוון, האם הוא יבוא לנהג השני שניזק ויגיד לו: 'תראה זה לא היה בכוונה, אני מאוד מצטער, תסלח לי' והוא יהיה פטור וילך הביתה - בוודאי שלא. ישיב לו הניזק: 'סליחה אבל אין לי מכונית. יש תוצאה למה שעשית! הרסת לי את המכונית, ואתה חייב לשלם'. גם במקרה שזה לא אונס גמור חייב לשלם, לא משנה אם התכוון או לא. אמנם אם היה אונס גמור, למשל שאדם שכב לישון, בא מישהו ונשכב על ידו, והוא מתוך שינה בעט בו והפיל אותו מהמיטה ונשברה לו הרגל הוא פטור, כי הוא לא ידע שמישהו יבוא לישון על ידו. אבל אם הוא ידע שיש מישהו על ידו אז זה כבר לא אונס גמור, ויהיה חייב. כך בחילול ה' - מקום שמתחלל שם שמייים, לא משנה אם התכוון או לא התכוון, הוא גרם לחילול ה', לכן אחד שוגג ואחד מזיד בחילול ה'. כך מסביר המהר"ל בפרקי אבות.

צריך מאוד להיזהר, כי חילול ה' זו עבירה שאין לה כפרה רק במיתה. על ביטול עשה - עשה תשובה מכפרים לו. על לא תעשה - עשה תשובה, תשובה תולה ויום הכיפורים מכפר. על חיובי כרת - עשה תשובה, תשובה תולה יום הכיפורים תולה וייסורים מכפרים, אבל חס וחלילה אם מישהו מחלל שם שמייים, בן תורה חס וחלילה מחלל שם שמייים, תשובה תולה, יום כיפור תולה, ייסורים תולים ורק יום המוות מכפר (על פי חילוקי הכפרה במסכת יומא פו).

חילול ה' זה אפילו בדברים קטנטנים. אם אדם נדחף בתור באופן לא צודק, זה חילול ה'. אם בחור ישיבה נוסע במהירות ומסכן את התנועה זה חילול ה'. צריך להיזהר לא רק מפני הסכנה שיש בחוסר זהירות שזה גם כן איסור בפני עצמו. אדם צריך לנסוע בזהירות, מגיע למעבר חצייה, אם עכשיו החוק אומר שצריך לעצור, אז לעצור. לתת למי שרוצה לעקוף אותך, ולא לעשות דברים שאסורים, ואם בן תורה עושה את זה, יש כאן בעיה נוספת של חילול ה'. התיקון של חילול ה' הוא קידוש ה', אבל זה לא מתקן לגמרי.

כחומרא הגדולה של חילול ה', כך גם הגודל של קידוש ה', כי מידה טובה גדולה ממידת פורענות פי 500. אם אדם מקדש שם שמיים ומתנהג בצורה נכונה כמו שאומרת הגמרא במסכת יומא (פו.), מתנהג בצורה נאותה, מתייחס יפה לאנשים, ורואים אדם מתוקן ואומרים 'ראה זה שלמד תורה כמה מתוקנים מעשיו כמה התנהגותו נאה', זה קידוש ה'.

הגמרא (קידושין מ.) אומרת "אין מקיפין בחילול ה'". הרצי"ה לפעמים כשהיה קורה מקרה של חילול ה' היה אומר "אין מקיפים". מה הכוונה.

יש לזה שני פירושים. פירוש אחד – מקיפין מלשון מוקף. כתוב שצריך לעשר מן המוקף, זאת אומרת שלא נכון לעשר ממה שיש לאדם בבית על מה שיש במקום אחר, כי יכול להיות שמה שבבית או במחסן התקלקל, והכל צריך להיות ביחד. לדוגמה אדם שרוצה להפריש חלה, צריך שכל העיסה תהיה במוקף - בכלי אחד. לפי פירוש זה אין מקיפים בחילול ה', הכוונה היא שאין משווים את הדברים זה לזה, חילול ה' לא דומה לשום דבר אחר, אי אפשר לחבר אותו לשום דבר, זה משהו בפני עצמו.

הפירוש השני - חנווני לפעמים נותן בהקפה, תשלם בסוף החודש, אתה לא חייב לשלם עכשיו. בחילול ה' אין מקיפים, מיד בא התשלום. חילול ה' חמור באופן מיוחד. זו העבירה היותר קשה ויותר חמורה, וכמה צריך להיזהר מזה. יש מדרגות כמובן, אם אדם עושה דברים איומים ונוראים והוא תלמיד חכם, זה חילול ה' איום ונורא. גם דברים של הנהגות קטנטנות שאדם עושה בצורה לא נכונה,

רואים את זה אחרים ואומרים בן תורה אוכל בצורה לא מנומסת, לוקח בידיים מהצלחת הראשית, זה טיפה של חילול ה'. זה לא יפה, אף על פי שזה לא דבר איסור, כי חילול ה' זה לא רק דברים שאסורים.

קיום מצווה שאינה מובנת – אינו חילול ה'

אני רוצה להוסיף עוד נקודה, בגדר הזה של חילול ה'. אם אדם עושה מצווה ואחרים חושבים שזה חילול ה' - זה לא חילול ה'. למשל אם אדם הולך ברחוב ובא מישהו שהוא מומחה לכלאיים ומסתכל על הבגד שלו ואומר לו 'תסלח לי, אתה הולך עם כלאיים', הוא חייב להוריד את הבגדים באמצע הרחוב. אומרים לו: 'המכנסיים שלך הם כלאיים', או 'המעיל שלך הוא כלאיים, אסור לך ללכת עם זה' הוא חייב לפשוט את הבגד במקום. כל האנשים יסתכלו עליו כמשוגע, ואם זה רב אז יגידו שזה חילול ה', שהרב הולך בצורה כזאת, והאמת היא שזה לא חילול ה'. אם היה נשאר עם הבגדים האסורים זה היה חילול ה'. זה מה שאומרת הגמרא במסכת ברכות (כ.) שבמקום שיש חילול ה' אין חולקים כבוד לרב - תקרע לו את הבגד, שלא ילך עם זה. זאת אומרת ההגדרה של חילול ה' היא כשאדם עושה איסור. במקרה שאדם עושה מצווה, זה קידוש ה'. אנשים אומרים: תראו כמה הוא מתבייש, והעיקר לא לעשות עבירה.

כך אומרת הגמרא על יהודה שקידש שם שמיים שגילה שהוא עשה את המעשה עם תמר. תמר שולחת לו ולא מספרת מי עשה את הדברים, והוא בא ואומר ממני זה היה, וזה נחשב קידוש ה'. ויש לשאול: היה צריך לקרוא לגילוי הזה חילול ה' לא קידוש ה'! בן של יעקב עושה כאלה מעשים! הוא הודה כדי לא לעשות עבירה, חס וחלילה לא לשרוף אותה כשזה לא צודק. אז הייתה לו בושה מאוד גדולה, והוא ויתר על הכבוד שלו, ובזכות זה זכה למלכות. ההגדרות לחילול ה' הן ברורות, אדם עושה עבירה זהו חילול ה', בפרהסיא – זהו חילול ה' בפרהסיא. אבל כמו שאמרתי גם כשלא עושה עבירה, אם הוא מתנהג שלא כהוגן, באופן הלא מתאים וזה נראה מכוער, והוא בן תורה והוא תלמיד חכם – זה גם חילול ה'. הדוגמאות של הגמרא (יומא פו.) הן שאם רב לא שילם במקום וחושבים

שהוא התחמק מלשלם, אף על פי שהוא עומד לשלם אך היה נראה כאילו מתחמק - זה נקרא חילול ה'. אז מאוד צריך להיזהר. ההתנהגות צריכה להיות ראויה. אתה בן תורה, אתה מייצג את ריבונו של עולם, את הקודש, את התורה, וההנהגה צריכה להיות בהתאם.

ימי ספירת העומר – הכנה ארוכה ליום הגדול

אנחנו מתקדמים בספירת העומר, לקראת חג השבועות. במשך שבעה שבועות מתכוננים לחג השבועות, ובסוף מגיע חג שהוא יום אחד. כל כך הרבה הכנות ארוכות בשביל יום אחד, למה הדבר דומה - לחתונה. כמה מתכוננים לחתונה, כמה זמן לוקח לבחור שמלת כלה, ואחר כך להתאים את הנעליים לשמלה, ואחר כך התסרוקת, וכמה מתכוננים איך לעשות את הסעודה ואת החופה, עם פרחים כאלה וקישוטים כאלה, חושבים על זה שעות, וצריכים לחשוב מי מזמינים וכמה מזמינים וכל אחד איפה הוא יושב. ההכנות עצומות ובסוף בארבע שעות הכול נגמר, ללמדך שיש שעות ששוות הרבה. שעה קטנה אבל משמעותית. אם קודם האדם היה פלגא דגופא, עכשיו הוא נהיה גוף שלם. אדם מתחתן ובבת אחת חל שינוי במהות שלו, וזה כל כך דבר גדול אף על פי שזה קורה בשעה אחת ובמסיבה אחת, השעה הזאת צריכה הכנות ארוכות שנמשכות ונמשכות. כך חג השבועות, חג מתן תורה, זה יום אחד אבל הוא עוצמתי. כל שבעת השבועות כלולים בתוך החג הזה. אנשים אולי מחכים לזה, ולא תמיד מרגישים את זה, ולא משנה אם מרגישים או לא מרגישים, ככל שאנו מתכוננים יותר, אז באמת מתמלאים יותר קדושה בחג הזה, בין שאדם מרגיש את זה ובין שלא מרגיש - הנשמה שלו מרגישה.

שנזכה בע"ה לבוא מוכנים לחג השבועות ולהתחדש במתן תורה מחדש.

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 11

השיחה נמסרה בשנת התשפ"א

לקבלת שיחה שבועית במייל או בווטסאפ,

שלחו הודעה לכתובת bogrim@yeshiva.org.il, או למספר 0547881227

ניתן לצפות בשיחה באתר ישיבה - www.yeshiva.org.il

השיחה השבועית משודרת בשידור חי במוצאי שבת, כשעה לאחר צאת השבת

ניתן להאזין בשידור חי גם דרך חיוג לטלפון 02-6643149 שלוחה 11

